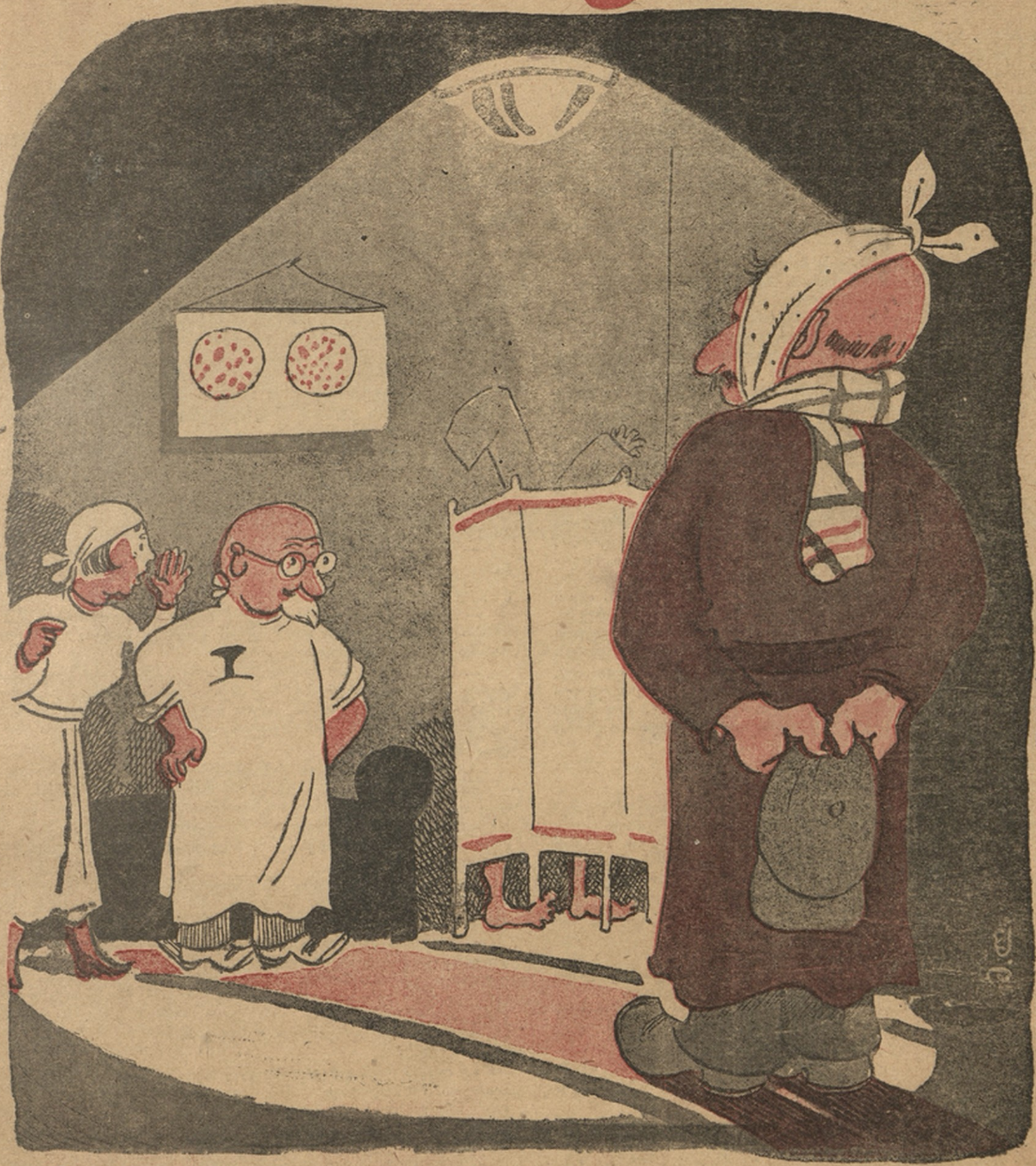

ნიანკა

საქ. სახელმწიფო
კამბეციონის
„კომუნისტური“
კაბინეტი

სწორი დიაგნოზი

ნახ. მის. ლებეშვიცა.

— იშვიათი ავადმყოფი გვეწვია, ექიმო: სმენა არ უვარგა, ძლივს ლულულულებს, საკმლის მისაღები ორგანო მოშლილი აქვს, არც გულმცემი უვარგა, ისე „სწრაფად“ დადის—სახლიდან აქ მოხვლას ერთი კვირა მოხდომნია!..
— გა, ეგ რა კავშირგაბმულობა დამართენია, მაგ საწყალს.

03/1-2/10

სურსათი და ჯანდაცვა

მყუდროება სუფევდა ნიკანდროს კრიპუქის ოჯახში. აგერ, უკვე შუახანს მიატანა ნიკანდროს და მისი მეუღლის ნიფანდროს სიამტკბილობით გატარებულმა წლოვანებამ, საცაა ეგრედწოდებულ „ოქროს ჯორწინების“ გადახდასაც აპირებდნენ, რომ თავისი ცხოვრების შუაგზაზე ერთხელ კიდევ დაენახვიებინათ ქვეყნისათვის თუ რას ნიშნავს ცოლქმრის უნებარო სიყვარული და პატივისცემა.

უნდა გენახათ რა ალერსით, რამოკრძალებით, რა პატივისცემით მიმართავდნენ ერთმანეთს.

— როგორ გუნებაზე აღეჭი სულო? — ეუბნებოდა ნიკანდროს ყოველ დღით.

— მწვენიერ გუნებაზე გულო, — მიუგებდა ნიფანდრო, — რათ მეკითხები.

- ისე, ფერმკრთალი მეჩვენე სასურველო!
- არაფერი მიჭირს, შენ როგორ ხარ სანატრელო?
- საუცხოვოდ, სათაყვანებლო.
- იჩქარე, სამსახურში არ დაგაგვიანდეს ძვირფასო!
- არა, ჯერ კიდევ ადრეა უძვირფასესო!

ასეთი იყო მათი საუბრის კილო ყოველ დღით. რომ კიდევ უფრო გაემდინებინათ ურთერთისადმი მისამართავ თავზიან ეპიტეტების ლექსიკონი, კითხულობდნენ სასიყვარულო თემაზე დაწერილ წიგნებს, თვით „ვიკრამინამდე“.

- სულთაუტკბესო, — ეტყოდა ნიკანდრო.
- ფიქრთა ჩემთა საყვანე, — მიუგებდა ნიფანდრო.
- ჩემი გულის შეაჩრყანდო, — შეაგებებდა ნიკანდრო. და ასე დაუსრულებლივ, სანამ ტკბილი სიტყვების მარაგი თვით ქიშმიშამდე და ლღვიანობამდე არ ჩამოვიდოდა.

იგულისხმებდა, რომ არა მარტო მათი ორი გოგონა იზრდებოდა ასეთი ოჯახური სიამტკბილობისა და სიხარულის ატმოსფეროში, არამედ ოთახში ჩამოკიდებულ გალიაში მოთავსებული ორი იაღონიკი კი განუწყვეტელ ალერსისა და თავზიანი მოაპრობის გარემოცვაში ატარებდა სხვა ჩიტებისათვის სახარბიელო ტყვეობას. თვით კატაც კი, კუთხეში მოვლემარე კატაც კი ისე ალერსიანად კრუტუნებდა, რომ მისი „პიჩიკატოს“ მოსმენაც უცხად შთაგინებდავდათ შთაბეჭდილებას ნიკანდროს ოჯახის უალერსი მყუდროების შესახებ.

და აი ეს მყუდროება ერთ დღეს, მოულოდნელად დაირღვა, ჩაიფუშა, გადასხვაფერდა და ფორიაქმა მოიკცა. იქ გამეფებული ალერსი ტირილ-ზღუტუნად იქცა, სიცილი — ცრემლებად, იაღონების დრუტული — წრიბინად, ხოლო კატის იდილიური კრუტუნები — თავმომახვრებელ კნაველად.

რამ გამოიწვია ასეთი უცნაური ფერისცვალება? ჯერ ამ დიდი მიზეზის პატარა მიზეზზე: ნიკანდროს მოსკოვს მიაგლინეს. ეს პრაქტიკული საუწყებო გარემოება ნიკანდროს ოჯახში დამატებითი სიხარულის წყაროდ გადაიქცა: ნიფანდროც და მისი გოგონებიც ალფროთოვანებით აღდგნენ მოსკოვის „გუშში“ (მთავარუნივერსიტეტი) საყიდლების სიას. ნიკანდროს დანაბარების გარდა, თავის მხრივაც პპირდებოდა მათ საჩუქრებს. წასვლის დღეს გასაცოლებელი სადღის გაიმართა. ნიკანდროს ყველამ ალერსითა და ცხვირსახოცის ჩნევით გაისტუმრა. როცა ის ვაგონში შედიოდა, ნიფანდრომ ერთხელ კიდევ გაახსენა:

- წერილები ხშირად გზავნე გულო!
 - ყოველდღე მოგწერ სულო! — გადმოსძახა მიმავალმა ნიკანდრომ და თან ალერსიანად გათათამაშა ფანჯრიდან ცხვირსახოცი.
- გასაგებია, რომ ასეთი ტკბილი ოჯახის ბურჯისაგან წერილის მიუღებლობა სერიოზულ შემფოთებას გამოიწვევდა ოჯახში. ასეც მოხდა: გამოთვლილი დღეები გავიდა, წერილი კი არსად ჩანდა. ნიფანდროს ლელავდა, ბავშვები დაღონებული იყვნენ, იაღონებიც კი, ჩამოკიდებულ გალიაში გამოწყვედილი იაღონებიც მოლუშულად გამოიკუთვებოდნენ. წერილები კი არ სჩანდა.

ეს, ნიკანდროს არ იცოდა, არც შეეძლო სცოდნოდა, რადგან პირობისამებრ მართლაც ყოველდღე გზავნიდა სასწრაფო წერილებს. მოსკოვს პირველად ჩასული — უზიარებდა ოჯახს თავის შთაბეჭდილებებს, ნანობდა, რომ ნიფანდროს გვერდით არ ჰყავდა, რომ ისიც დამტკბარიყო დიადი დედაქალაქის მწვენიერებით. ამასობაში ნიფანდროს სახელწოდების დღემ მოაწია. ნიკანდროს ნაყიდი საჩუქრები ჩემოდანში ჩაალაგა და როგორც ძველმა მოხალისე პოეტმა, მეუღლეს ლექსად შედგენილი გრძობიერი დეპეშა გამოუგზავნა:

„გილოცავ სახელწოდების დღეს და მასთან გრძობით ვართმევ ხელს. მოვდივარ, გაცნობო-ვჩქარობ; ცხრას დამხედი, სანუკვარო!

ამ გრძობებით აღსავსე პროდუქტმა, ერთერთი მოხელის მეცადინე ხელით ტელეგრაფის ფილტრში გაიარა, იქ ახირებული ფერისცვალება განიცადა და თავზარდამცემ მუქარად გადაიქცა ისე, რომ ნიფანდროს ნიკანდროს დეპეშა მიიღო შემდეგი რედაქციით:

გავიცან, ნუ მელოდები მეტს, დამაცა, ჯოხით მოგწყვეტ წელს, მოვდივარ, თან მომკავს მარო, შინ არ დამიხვედ — საზიზღარო...

ჩვენ გრძობიერი მკითხველის ამბავი რომ ვიცით, მან უკვე წარმოიდგინა ის ტრალედია, რაც ამ მოულოდნელმა მრისხანე დეპეშამ შეიტანა ნიკანდროს კრიპუქის ოჯახში. ამიტომ ჩვენ აღარ შევაწუხებთ მისი აღწერილობით. აღვნიშნავთ მხოლოდ ზოგიერთ დამატებით დეტალს, რაც შემავალ ამბავად გადაეხლართა ამ ტრალედის: ნიკანდროს საქმიელი მალე მოელო ნაცნობ-ნათესაებს, გაიგეს მის დაწესებულებაშიც, ყველგან ჰკიცხავდნენ, ამტყუნებდნენ, მატყუარასა და გაიძვირას უწოდებდნენ.

— ემაწვილო, რაღა დროის მისგან ოჯახის დატოვება იყო? — ჩურჩულობდნენ ისინი, — რა საკადრისია, ვინცხას რომ გადაჰკიდებია? სახლში ხომ ნიფანდროს დაწესებული-იაღონებამდე ყველა მის წინააღმდეგ ამხედრდა და მუქარით მოელოდნენ ნიკანდროს დაბრუნებას.

— ჩამოშავდეს ის წელმოთრეული, — იმუქრებოდა ნიფანდრო, — ჩამოშავდეს ის მაიმახი, ქაჩალი, წელკავიანი, ის ბრუტინი ისა, ვაჩვენებ სერის...

— დედა, მე რომ დიდი თოჯინა მაქვს, იმას დავარტყამ მამიკოს, — ეუბნებოდა დედას ოთხი წლის გოგონა — ბაბრია, რომელიც ნიკანდროს განსაკუთრებით უყვარდა.

— მე კი, აგერ რომ პატეფონის ფირფიტებია, სულ ზედ დავამტკრე, — დასძინდა უფროსი ქალიშვილი. ეს განწყობილება შთელ ოჯახში მას შემდეგ შეიქმნა, როცა ნიფანდროს იატაკის საწმენდი ჩოთქის ტარი კარებს უკამ მიიყუდა და განაცხადა, რომ ამ იარაღით შუბლს გაუშობო.

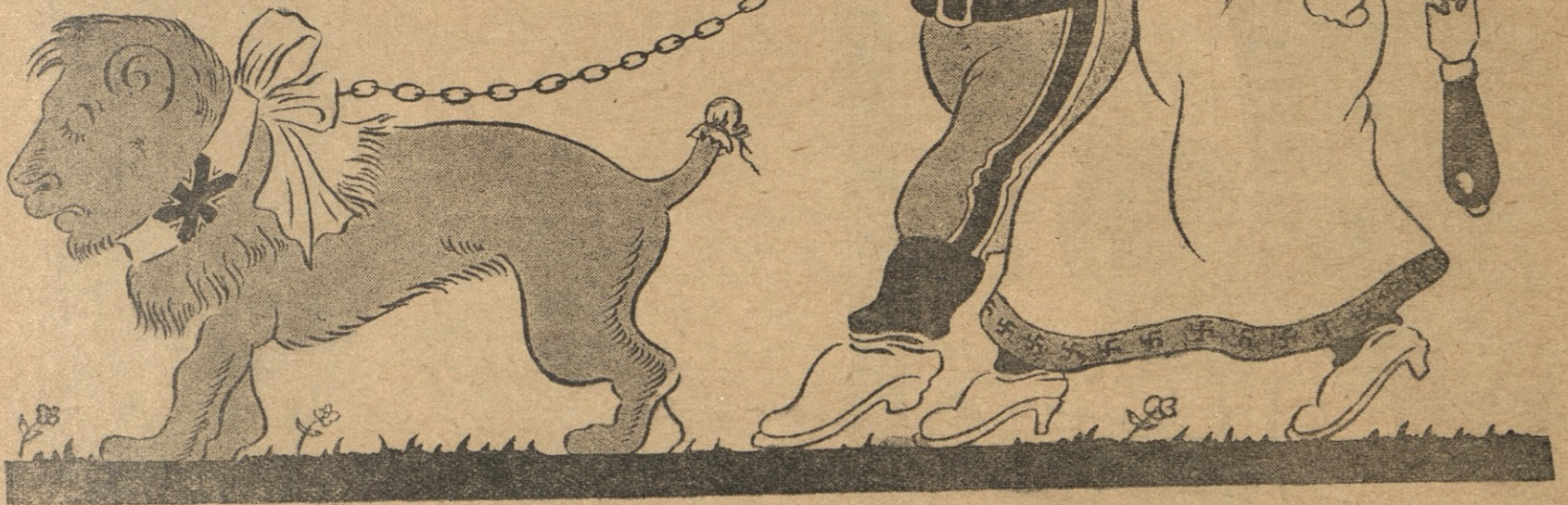
ასე დარაზმული დახვდა დაბრუნებულ ნიკანდროს მთელი ოჯახი. კარების შეღებისთანავე მასზე მრისხანე იერიში მიიტანეს: ამუშავდა ჩოთქის ტარი, ფირფიტები. თოჯინა, ჭურჭელი. ოთახი და დერეფანი მოიფინა ჭურჭლის ნამტვრევებით, ნიკანდროს მიერ სათუთად ჩამოტანილი საუქრებით, მისი ქუდით, პალტოს ნახევებით, ნასროლი მუთაქებით.

— კიდევ ბედავ მოსგლას შე უტიფარო? — ეუბნებოდა ნიფანდრო. — არ შემოგაყვანიებთ ის ვინცხა მარო რომ მოგვიყვანია, ჩვენ გვინდა საკუთარი დედა, — ეჩხუბებოდა უფროსი ქალიშვილი.

— მე ისეთი მამა არ მინდა, ვინც დედას აყუებს. წადი, წადი ვინცხასთან. — დასძინდა პატარა გოგონა. — კატაც კი ჩხაოდა, იაღონებიც კი წრიბინებდნენ, ერთის სიტყვით, მთელი ოჯახი ხელჩართულ ომში იყო ჩაბმული, თავზარდაცემულმა ნიკანდროს ვერა-გზით ვერ შესძლო მიზეზის გამოკვლევა, სანამ საქმეში მეზობლები არ ჩაერივნენ და არ გაეცნენ ნიკანდროს მიერ გამოგზავნილი დეპეშის ტექსტს.

— თქვენს თავს ვფიცავ, გაუგებრობაა ძვირფასო, — თქვენი სიყვარული არ მაჩერებდა, მაგას რაღა ვიზამდი? — მიუხედავად ბოლოს ნიკანდრომ, როცა „ნისლი გაიფანტა“ და ბრძოლის ქარცეცხლი მიწელდა: ბოლოს საქმე გათავდა საოჯახო კომისიის გამოყოფით, რომელსაც დაეველა მთავარ ტელეგრაფში მივლინება და ნიკანდროს მიერ გადმოცემული ტელეგრაფის დედნის შემოწმება. ამ კომისიის გამოკვლევის შედეგი უნდა დაედოს საფუძვლად ნიკანდროსა და ნიფანდროს შემდგომ ურთიერთობას.

კომისიას ჯერ არ დიუმთავრებია მუშაობა.

სადიუმანეს საჩივარი

სელიფანე ხანდამიძემ
დილით თვალი გაახილა.
გაიხედა მზეს შეხედა
მთის კალთაზე რომ დაბრიალა.—
იფიქრა: თუ საქმე ესე
როგორ მოხდა, როგორ იყო,
(ისიც ველარ მოისაზრა
ახლა მაინც ამდგარიყო).
მოაგონდა: გვიან ჩაწვა
ლამით ბევრი ხუხა ღვინო,
იძახოდა: „ვაჟკაცი ვარ,
უნდა წვენი გაგადინოთ“.
— სელიფანე ადგ დროა,
ეხვეწება ცოლი, მარა
სელიფანემ საპასუხოთ
მხოლოდ ერთხელ დაამთქნარა.
ბოლოს წყალი გადაასხეს
დაუშალეს სასთუმალი—
სელიფანეც წამოვარდა,
დააკვირდა უცბათ თვალი.
ეს რა მოხდა, როგორ ბედავთ,
ჩემთან თქვენ ვინ მოვიყვანათ?—
დაიძახა სელიფანემ
და საშინლად დაიქყანა.
როგორც იყო სელიფანე
გაემგზავრა სამსახურში,

რომ მივიდა დაამთქნარა
და ჩასძახეს მაშინ ყურში:
„სელიფანე მოგვითმინე,
მოაწერე დავთარს ხელი,
განა ველარ დაგინახე
ათ საათზე რომ მოხველი?“
სელიფანემ მოუხედა,
მიანათა ბრაზით თვალი
და სთქვა: „ძილი მომივიდა
ეს არ არის ჩემი ბრალი“.
დაითხოვეს სელიფანე,
სამსახურზე უთხრეს ვარი.
ადგა, დაჯდა სელიფანე
და დასწერა საჩივარი:
„წუხელ ღამე ვიქეიფე.
ღვინო მქონდა მეტად ნაზი,
თუ არ დავლევთ რაღათ გვინდა
ვენახი და მისი ვაზი?!
თუ დავლევთ და მაშინ კაცსა
გაეშლება ხასიათი,
ერთის ნაცვლად მოუნდება
გადახუხოს ბოთლი ათი.
მეც ასე ვქენ, დავლიე და
თავი ვიგრძენ ისე ტკბილად,
ჩაეწევი და რა დავწევი
გადეიქეცი სულ მთლად ძილად.“

გვიან ავდექ, გვიან მოველ,
ეს არ არის ჩემი ბრალი,
კაცმა რომ სთქვას მოვიხადე
ღვინოსთანაც ჩემი ვალი.
თქვენც განსაჯეთ ამის შემდეგ
და მითხარი: „შენ ხარ სწორი!“.
მე ვამტკიცებ დალევაში
არავინ არის ჩემი სწორი“.
დაასრულა სელიფანემ
საჩივარი მეტად რთული,
მაგრამ რადგან უარი უთხრეს
მოუვიდა უცბათ გული:
„ჩემისთანა ვაჟკაცები
სულ არ დადის ქვეყანაზე,
ალარ გნებავთ?— ქე წავალ და
დავიძინებ ჩემს ბინაზე.
მაშინ ნახავთ უჩემობა
რა ძნელია, როგორ მძიმე,
მოხვალთ ჩემთან მუდარით და
ლოგინში არ დამაძინებთ...
და წავიდა სელიფანე
ბრძანება რომ წაიკითხა,
მაგრამ სახლში ამის შემდეგ
ალარავინ მიაკითხა.“

„ს ა ვ ა ვ ი მ მ ი ზ ე ზ ი“

— თქვენ 25 წუთი დაიგვიანეთ და მოხსნილი ხართ სამუშაოდან.
 — ვა, რატომ ამხანავო დირექტორო! ათი წუთი ცოლს ვეჩხუბებოდი ამ დღით, ათი წუთიც შეყვარებულმა გამაჩერა ქუჩაში, ხოლო ხუთი წუთი „პახმელიაც“ ვიანგარიშით და სწორე გამოვალთ!

— რა ქნა კაცო, ჰა!
— აბა, აბა!
— ოჰო, ჰო, ჰო! არ ეკადრებოდა, გეფიცე-
ბი...

— აბა, აბა!
— ჰაი, ჰაი, უსინდისო!
— აბა, აბა!
— ხელი მაინც არ აუქანკალდა?!.
— აბა, აბა!
— ორითათს კაცში რომ გაუგებარი არ და-
რჩებოდა, ვერ იაზრა?!.
— აბა, აბა!

— ამდენხანს პატროსანი შრომით ნაშოვნის
სახელი ასე როგორ დაკარგა.
— აბა, აბა!

ასე მისაუბრობდნენ დილას ჩემი მეზობ-
ლები და დინჯად, ტრამვაის ტემპით მისეირ-
ნობდნენ საწარმოსაკენ.

იმათი საუბრის შინაარსმა დამაინტერე-
სა და ერთ მათგანს ვკითხე:

— რა ქნა კაცო, ჰა?
— აბა, აბა!— მომიგო მან.
— აბა კი არა, რა ქნა მეთქი, გეკითხე-
ბით, ვილაცაზე ლაპარაკობდით, მოჰკლა ვი-
ნმე?

— მოკვლით არა, მაგრამ...
— მაინც? იქნებ დაახრჩო; წყალში, თუ
ისე—ხმელად?

— ხმელად არა, მშრალად, — მომიგო სამ-
კერვალო ფაბრიკის საამქროს უფროსმა, ჩემ-
მა მეზობელმა—სიკომ—კი არ დაუხრჩვია გა-
აძვრინა.

— აბა, აბა, გააძვრინა! — დაუდასტურა
იმამე ფაბრიკის მეორე საამქროს უფროსმა,
იგივე ჩემმა მეზობელმა—ივანემ.

— სად ბიჭო, ვინ გააძვრინა, რა გააძვ-
რინა? პირდაპირ მითხარით, რებუსების გამო-
ყვანის ნიჭი გაზეთებშიც არა მაქვს.

— გეტყოდით, მაგრამ შენს ყბაში ეშმაკი
ჩავარდა...
— რადა, კაცო, ყბა რა შუაშია, ვილაცას
სადაც რაღაც გაუძვრენია, იმის ქამის მეტი
საქმე არა მაქვს?! ხუმრობთ თქვე რჯულდა-
ლლებო, სათევზაოდ იქნებოდით და... ცოც-
ხალი ჩამოიტანეთ?

— ცოცხალზე არც ჩვენ ვიტყვით უარს,
მაგრამ იმ საქმეს კი შენს ყბაში ვერ ჩავაგ-
დებთ.
— ყბა რა შუაშია, კაცო?!

— გაპორავ, მოთხრობას დაწერ, მთელ
ქვეყანას მოსდებ...
— გაძვრენაზე, კაცო? რა მოთხრობა უნ-
და დავწერო?!

— მერე რა გაძვრენაა, რომ იცოდეს!
— მაინც?
— ერთ კარგებში გააძვრინა, მაგრამ მეო-
რეში დაფქირეს,...

— რა?
— კოქისძაფი...
— ვინ?
— ჩვენმა მომუშავემ. შენც კოქისძაფი გო-
ნი, გიგო თურმანძემ.
— მოიპარა?
— რასაკვირველია.
— მერე? მე ხომ მილიცია არ ვარ, მე ეგ
რომ არ შემეხება?
— მილიცია რომ არა ხარ, სწორედ იმი-
ტომ შეგეხება. მილიცია დაიჭერს—გაუშვებს,
შენ კი ამ ამბავზე რომ მოთხრობა დაწერო,
ნამდვილი სასჯელი იქნება გიგოსთვის. ქვე-
ყანა შეიტყობს და...
— აბა, აბა!—კვლავ დაადასტურა ივანემ
და განაგრძო—ეს მართლა კარგი აზრია, ვუ-
ამბოთ, მოთხრობა დავაწერინოთ და ამაზე
მეტი სასჯელი რა იქნება.

იმ მიზნით, რომ კოქისძაფის გამძვრენ გი-
გოს არასასიამოვნო მოქმედების შესახებ ეამ-
ბნათ, მეზობლებმა კაფეში შემოიპატივეს, თი-
თოეულ ჩვენთაგანისათვის სამ-სამი ჭიქა ცხე-
ლი რძე შეიძინეს და ამბავს თავიდან შეუდ-
გნენ.

— ოჰო—ჰო—ჰო, არ ეკადრებოდა, გე-
ფიცები!...
— აბა, აბა!...
— ჰაი, ჰაი, უსინდისო!

იმათმა ერთნაირმა დიალოგმა და რძის გე-
მომ ცოტა არ იყოს განწყობილება გამოიფუჭა
და იერიში მივიტანე.
— აბა, ერთერთმა დაიწყეთ რა მოხდა,
როგორ იყო, მოიპარა თუ? იქნებ გაყვამ?
სიკომ თქვა:
— გაყოლა რა საკადრისია: გასასვლელში
ჯიბეები გაუსინჯეს, კოქისძაფი აღმოაჩნდა,
შერცხვა, გაწითლდა. არ ვიცოდით, თქვა.
ბევრი ეჩიჩინეს, მეორე დღეს თქვა, იქნებ
თავისით ჩამივარდა ჯიბეში; მერმე ფირფი-
ტა გამოცვალა: ამხანაგები მყვანან გადაკი-
დებული და იქნებ იმათ ჩამიდეს ჯიბეშიო.
ბოლოს ფული შეიტანა ბულალტერიაში, კო-
ქისძაფის ღირებულება, 14 კაპეიკი. ბულალ-
ტერიამ არ მიიღო; მერე, არც კი შერცხვა,
ისე თქვა: თოთხმეტი კაპეიკის გულისათვის
კაცი უნდა დამლუპოთო. ანდაზა უთხრეს: აქ-
ლემის ქურდი და კოქისძაფის ქურდი ორივე
ერთიაო. ბოლოს გამოტყდა, ასე თქვა: ამ
ფერის ძაფი ვერსად ვიშოვნე, სახლში მჭირ-
დებოდა და წავიღე, ფულს გადავიხდი, რა
მოხდა მერეო. ასე უშნოდ გაიფუჭა თავი, უსი-
ნდისომ.
— აბა, აბა!—კვლავ დაუდასტურა ივანემ
და უქანასკნელ ჭიქა რძის უქანასკნელი ყლუ-
პი ხახაში გადაუშვა:

იმ დღეს ბევრი ვიფიქრე კოქისძაფის ქუ-
რდის შესახებ. მინდოდა იუმორისტული მოთ-
ხრობა დამეწერა. წავედი მილიციაში. ვი-
ფიქრე: გიგოს ტიპს განყენებულად მივცემ,
მილიციის ოქმებიდან ადგილებს ამოვწერ, პა-
ტარა სიუჟეტი და იუმორისტული მოთხრობაც
მზად არის მეთქი, მაგრამ არაფერი გამო-
ვიდა.

თავში ბევრი ცემის შემდეგ გადავწყვიტე
ამ შემთხვევისათვის იუმორისტობისთვის თა-
ვი დამენებებინა და ყოველგვარი ხუმრობის
გარეშე დამეწერა ის ამბავი, რაც ამ დღეს
ჩემმა მეზობელმა სიკომ და ვანომ მიაშბეს.

და სინამდვილის შესამოწმებლად, სალა-
მოს, ქურდობის შემთხვევის ადგილს, სამკერ-
ვალო წარმოებას მივაღიქვი.

ღირექტორმა თქვა:

— მოიპარა, რაც მართალია, მართალია.
სირცხვილია, მაგრამ ფაქტია. ამ საღამოს ამ-
ხანაგური სასამართლო გვექნა. პირობა მო-
გვცა, რომ მეტს აღარ იხამს. მე შევეცოდა
კიდევ, მაგრამ მუშებმა არ აპატიეს. მოვხსე-
ნით, მეტი გზა არ იყო.

წასვლის წინ ღირექტორს შევეკითხე, თუ
სად ვნახავდი ჩემს მეზობლებს—სიკოს და
ვანოს.

ღირექტორმა თქვა:

— ისინიც მოვხსენით...
— რატომ? ქურდობისათვის?
ცივად მიპასუხა:

— დიახ...
— იმათაც თითო კოქისძაფი მოიპარეს?
— არა, თითომ ოცდათექვსმეტი ცალი!

გაკვირვებით შევეკითხე

— როგორ გაიტანეს, სად ჩასტიეს ახდენი
ძაფები?!

— სად და საათში.
— საათში? როგორ?!

— როგორ და უბრალოდ. — მომიგო ღი-
რექტორმა, — თითოეული მათგანი ჩვენგან
თვეში ხუთას შანეთს ღებულადა, ესე იგი
დღიურად ოც შანეთს. გუშინ ორ-ორ საათს
დაიგვიანეს. წარმოებას ორ-ორი საათი მო-
პარეს და თუ ამ დროს კოქისძაფზე გადავამ-
რავლებთ ეგვე შენი ოთხმოცამდე კოქისძაფი.

კოქისძაფისა და დროს ქურდი ორივე ქურ-
დია, ჩემო კარგო, — დაამთავრა მან, ტელე-
ფონის ყურმილი აიღო და ავტომატის ბორ-
ბალი აამოძრავა.

წამოვედი და ამ ჩემს მოთხრობას სამკე-
რვალო წარმოების ღირექტორის კარნახით
„ქურდის“ მაგიერ „ქურდები“ დავარქვი. ხო-
ლო რამდენად მართალია ამ მოთხრობის უქა-
ნასკნელი სახელწოდების ავტორი, ეს თვით-
ონ მკითხველებმა განსაჯონ.

ლირეკორის ხარხი

- მშვენიერი მზიანი დღეა, წავიდეთ-სადმე გავიაროთ.
- ხაშოვებით, მხოლოდ სამსახურში შევივლი, პორტფელს დაგვოვებ...

ადავიძი

სოფლის გულთმისნები

ვიქტორ ზარალაძე ფოსტა-ტელეგრაფის ადგილობრივი განყოფილების გამგე განსაკუთრებით გატიცებულია კითხვით, მაგრამ კითხულობს არა წიგნებსა და ჟურნალ-გაზეთებს, არამედ კორესპოდენტებს.

კარგია კორესპოდენტების კითხვაც, მაგრამ თუ ეს კორესპოდენტია უშუალოდ ადრესატს ეკუთვნის.

- აბა, ახლა კარი დივხურით და შეუდგეთ ახალი ამბების კითხვას!- განუცხადა ვიქტორმა თავის თანამშემწეს და სავარძელში ჩაჯდა.

- დავხუროთ, დავხუროთ, უკვე ოთხი საათია.- დაუმოწმა მოადგილემ.

- კარები დაიხურა და კითხვას შეუდგნენ.

- ღია წერილები გვინდა?

- ღია წერილები? არა, მავაში საინტერესო არაფერი იქნება. დახურული მოიტა, დახურული. აი, ეს თეთრი კონვერტი გახსენი. კონვერტი გახსნეს.

„ძვირფასო დედ-მამავ.- მე უკვე მოგეწეე უნივერსიტეტში..“

- ოჰო! მოწყობილა ყმაწვილი!- წამოიძახა ვიქტორმა.

„გცნობრობ სტუდენტთა ქაღაპში, მშვენიერი პირობებია. სტიპენდია დამინიშნეს...“

- ვისია ეგ წერილი? კოლია კალმადის? - არ არის საინტერესო მეორე გახსენი.

გახსნეს მეორე კონვერტი.

„ჩემო ძვირფასო ევპრაქსის როგორ ხარ?“

ძვირფასო ევპრაქსიო? - გააწყვეტინა კითხვა ვიქტორმა. - კი, მაგრამ, ეგენი შორდებიან ერთმანეთსო? მამ კორი ყოფილა! განაგრძე!.

...„მე კიდევ სამ დღეს დავრჩები მოსკოვში, ხანამ კურსები დამთავრდებოდა. პატეფონი მომაქვს, აბა თქვენ იცით, რა კარგად იქნებით.“

- აღარაფერი მესმის ამ ხალხის. - ამბობს ფოსტის გამგე ვიქტორი.

- აბა, ერთი ესეც გავხსნათ!

გახსნეს მესამე კონვერტი.

„ღაო ქსენია! მე და ევლამში უკვე გავტარდით მზაში...“

- აიტ! - წამოიყვირა ვიქტორმა. - ცუცა ვათხოვილა? უყურე ბიჭო შენ, არ შეირჩინეს ქორწილი!.. წაიკითხე, წაიკითხე!

„ევლამში ახლა უმფროსი ლენიტელანტია და დიდათ კმაყოფილია სამსახურით. სრული იმედი მაქვს, რომ გაზაფხულზე გნახავთ...“

- ჰოო, აქ თუ ჩამობრძანდებიან, მაშინ აღარ შევარჩენ ქორწილს, - დამშვიდებით ამბობს ვიქტორი და შემდეგ კონვერტს ხსნის.

„ლუკა! ყველაფერს მოველოდი, მაგრამ თუ შენ ასეთ სულმდაბლობას გამოიჩინდი და ცოლთან დამაბეზლებდი, აღარ მეგონა! რა ნახე ჩემს საქციელში ისეთი? საერთო საღამოზე ნაცნობ ქალთან ფოქსტროტი ვიცეკვე, განა ეს ცოლისათვის ღალატია? შეგარცხვინა ღმერთმა! რაში დაგვირდა ოჯახის არევა? ნუთუ გეგონა, რომ მაგისათვის მაღლობას ვეტყვი? გწერს შენგან დაბეზლებული, მაგრამ ცამდე მართალი ვლასი.“

- ოხო ხო ხო! რა უქნია მაგ შეჩვენებულ ლუკას! შენ უყურე, რა ორომ-ტრიალი დაუყენებია! ნახე, ვლასი რომ ჩამოვა რა უყოს მაგას! გახსენი, გახსენი კიდევ!

„დიდათ პატივცემული ამხანავო დიმიტრი. თქვენი დავალება შევასრულე: რამდენიმე დღის შემდეგ თქვენი კოლმეურნეობის კლუბი მიიღებს საუკეთესო რადიომიმღებს. თქვენი აღიქმანდრე!“

- ყოჩაღ ბიჭო სანდროავ! აწი გიყვარდეს მუსიკის მოსმენა. ვახარებ ჩვენს თავმჯდომარეს, მაგრამ მიხედება წერილი წაუკითხავო... გახსენი სხვა!

№ 2 სასაღილოზე,
შევექენი ესე „ბალადა“.
სერაპიონი გამგეთ ჰყავს,
ნიშნინიძე გვარადა:

რა დღესაც ღვინოს არ დაღვეს,
იმ დღეს თავსა გრძნობს ავადა.
ცოტას მუშაობს, ბევრს იღებს
ცოლშვილის გასახარადა...

ამ სასაღილოს მსგავსი რამ,
ოდნავად შესადარები:
— რომელშიც წვიმა ჩამოდის,
სიძველით მოსთქვამს კარები;

სადაც კერძებში „სულიკოს“
მღერიან ტარაკანები—
არსად მინახავს, ნინავო,
თუპცა მაქვს შენი თვალები.

ბუფეტის გამგე ხალტურობს
ლუკას უხმოზენ ვაჟეაცსა,
ანდაზას გეტყვის: — ის შრომობს,
ვინც ძალას ატანს ბაშყასა.

— არ ვიეშმაკო, ძმაბიჭებს
როგორ ვეჩვენო კაცადა:
პურის არაყში ოცს ვიღებ,
თორმეტ მანეთის ნაცვლადა,

ლოლობერიძე გვარად ვარ,
კაცი არა მყავს დარია,
ფუთობით გამიყიღია
ღვინის მაგივრად ძმარია.

პ. ბ-ძე

კავშირგაბმულობის სასაღილოში

— რამ შეაყვარა ამ კაცს კატლეტი, რომ ყოველდღე სჭამს?
— რაქნას, ექიმს ხორციანი საჭმლის ჭამა აუტრძალია...

„ძმარა ლეო! როგორ ხარ? აქეთ მშვიდობაა. ჩვენმა ქარხანამ
გადაჭარბებით შეასრულა გეგმა და გარდამავალი დროშა მიიღო.
ნიხარინ, რომ დიდი მოსავალი მიუღია თქვენს კოლმეურნეო-
ბასაც...“

იწერები, ყველას ეშველა და ჩვენი ფოსტის გამგეს ვიქტორ
ზარალაძეს არაფერი ეშველაო. მართლა ზარალაძეა ეგ საწყალი!
რა ღმერთი გაუწყრა, ყოველდღე სიმთვრალე გამიგია? თუ მისი
თანაშემწეც ასე თვრება, დასვით საკითხი და გამოასწორეთ, ან ბო-
ლოს და ბოლოს, მოხსენით...“

— რაო? რაო?—წამოიძახა გაფიქრებულმა ვიქტორმა.—მაშ იმ
უმაწვილს ლეოს მიუწერია ასეთი ამბები? კარგი, ვნახოთ! გახსენი
კიდევ!

„ჩემო ძვირფასო მარო! აგრონომის დიპლომი მივიღე. მალე
ჩამოვალ. როგორ არის შენი მასწავლებლობის საქმე? გაზეთში
წავაკითხე შენი ქება. სამაგიეროდ ახალი პალტო ჩემზეა. უკვე
შეკერილია...“

— დაწებე, დაწებე!—იყოს მანდ, უჯრაში და შემდეგ დაფარი-
გოთ.

მეორე დღეს მეგობრები კოლია კალმაძის ოჯახს ესტუმრენ.

— აღმასხანს სალამი! როგორ ბრძანდებით? კაცო, წუხელის
დამესიზმრა, ვითომ შენი ბიჭი კოლია უნივერსიტეტში მიიღეს...

— შენს პირს შაქარი, ჩემო ვიქტორ! დაბრძანდი შენი ბიჭი!
სტუმრები დასხდნენ და კარგად შეექცნენ.

— აი, ეს უღვაში მომპარსე, თუ სიზმარი არ ავიხდეს,—არწმუ-
ნებდნენ ფოსტელები გახარებულ დედ-მამას.

მართლაც, მათ იმავე საღამოს მასპინძლებს გაუგზავნეს კოლიას
წერილი.

— ევპრაქსის სიციცხლე! შეიძლება გესტუმროთ?
— მობრძანდით, მობრძანდით!

სამიოდე ბოთლის შემდეგ ვიქტორის თანაშემწემ წამოიწყო:

— წუხელის სიზმარი ვნახე, ვითომ თქვენი გრიგოლი უცე წა-
მოსულიყოს მოსკოვიდან და თქვენთვის პატეფონი წამოეღოს...

მეორე დღით ევპრაქსის მოუფიდა სწოვოდ ანალოგიური შინა-
არსის წერილი.

გავიდა კიდევ ერთი დღე. მეგობრები ქსენიას ეწვივნენ.

— ქსენია თქვენი დაი სად ბრძანდება? ხომ არ გათხოვილა?
— ქალაქშია... გათხოვების რა მოგახსენოთ...

— უცხაურია: წუხელ მესიზმრა, თითქოს მას ჯვარი დაეწეროს
ევლამპიზე... ვაი სულო, ევლამპი ახლა უფროსი ლეიტენანტია!..

— ქსენიასაც დილით მოუტანა წერილი დამტარებელმა.
— მეგობრებს გულთმისნების სახელი გაუვარდათ სოფელში.

— დიმიტრის სალამი! კაცო, ამ სიზმრებმა გადამიტანა!
— როგორ? — გაუკვირდა კოლმეურნეების თავმჯდომარეს,

— როგორ და ერთი კვირაა მესიზმრება, თითქოს ჩვენს კლუბს
„ეჩევისის“ რადიო-მიმღები გამოუჯავენეს...
სათანადო წერილი საღამოსვე მიუფიდა დიმიტრის.

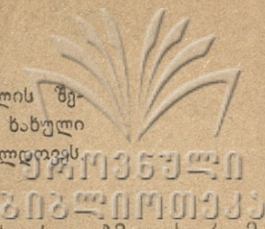
— ლუკას ვუთხრათ. — ჰკითხა ვიქტორმა თანაშემწეს.
— არა კაცო, ხომ არ გაგიჟდი!..

— აბა ლევო ვნახოთ და ერთი მაგრად ვცემოთ...
— აჰ! მე ვერ წამოვალ, ხომ იცი, რა ღონიერია!..

— ვიქტორმა მინც ვერ მოითმინა და როცა ერთხელ შეზარხო-
შებული შეხვდა კლუბში ლეოს, ასე მიმართა:

— ლეო. გარედ გამოდი! წუხელ დამესიზმრა, ვითომ შენ ძმასთან
დაგებულბინე, თითქოს ჩვენ ყოველდღე ვსვამდეთ.

— ეგ სიზმარი კი არა, ცხადია ამბევია. ისიც რომ გცოდნოდა,
რომ თქვენ აქ ხალხის წერილებს ხსნი და მერე გულთმისნობთ,
მაგასაც მივსწერდი და გაზეთშიც დავსწერდი, — უბასუხა ლეომ,
რომელმაც უკვე იცოდა გულთმისნობის ნამდვილი სათავისა და
აგრეთვე გაეგო გულთმისანთა მოხსნის ამბავიც.

ვათავსებთ ნაწყვეტს პოლ. კაკაბაძის კომედიიდან: „კომუნისტური ქორწინება“, სადაც მოცემულია მანუჩარის და ხახულის შეხვედრა მკორე მოქმედებაში. მანუჩარი ყოფ. თავადია უსაქმური და „გაფხვილი“. ჰყავს მასავით უსაქმური შვილი ჯიბილო. ხახული მანუჩარის ყოფილი ყმაა. ხახულის ქალიშვილი გვირის ბინე სტახანოველია, ჩაის საუკეთესო მკრეფავი და ორდენით დააჯილდოვდა მანუჩარმა გადაწყვიტა თავის შვილს ჯიბილოს ცოლად შერთოს ორდენოსანი გვირისტინე.

ხახული—აქ ხარ, მანუჩარ ჩემო?
მანუჩარი—კაცო, ეს რა ქალიშვილის ღირსი გამხდარხარ.
ხახული—ვითომ, მანუჩარ მართალია?
მანუჩარი—სწორედ სადღეოდღოა.
ხახული—ჰო და, სვინდრის გეფიცები,
მანუჩარ—ბატონო, მაგ რომ დაიბადა მიხლოდა შენ რომ მოგენათლა, მარა ვერ შეგკადრე—გოგოა და რა ღირსია-თქვა.
მანუჩარი—ღიღი ანდამატიანია.
ხახული—კი, იღბლიან პერანგში დაიბადა.
მანუჩარი—ეტყობა ჭკვიანიც არის.
ხახული—მთლად საკუთარი ჭკუა აქვს. შენი არ ესმის, გამხეთქა გულზე...მარა ბოლოს მისმა აჯობა.
მანუჩარი—ახლა, ერთ რამეს გეტყვი ჩემო...
ხახული—(აწყვეტინებს) ბრძანება არ დაიფიწო და იმდენი ხალხი რომ აქაბდა, მე მაინც შენსკენ მქონდა თვალი, აბა, მახუჩარი რას ფიქრობს-თქვა.
მანუჩარი—მოგახსენებ რასაც ვფიქრობ...
შენ ჩემი ავკარგი კარგად იცი.
ხახული—რასაკვირველია.
მანუჩარი—ჩვენს შორის შუაქაცია—შეტია.
მე ერთი საქმე გადავწყვიტე.

ხახული—ღიას, ბატონო.
მანუჩარი—გვირისტინე რძოდ უნდა წავიყვანო.
ხახული—რა ბრძანე, მანუჩარ?!
მანუჩარი—ჩემს ჯიბილოს უნდა შევერთო.
ხახული—როგორ?!
მანუჩარი—ცოლად.
ხახული—ვინ? ჩემი შვილი გინდა შენს ვაჟს შერთო ცოლად?
მანუჩარი—ჰო.
ხახული—მე კინაღამ ასე გავიგე, რომ ჩემი ქალიშვილი გინდა შენს ვაჟს შერთო ცოლად.
მანუჩარი—ღიას.
ხახული—ჰმ!
მანუჩარი—ასეა.
ხახული—ჰმ, მანუჩარ ბატონო.
მანუჩარი—კი. რას იტყვი?
ხახული—მანუჩარ ბატონო!
მანუჩარი—ჰო...
ხახული—საწყალი დედამისი რომ გარდამეცვალა, ეს გოგო ერთი ციდა დამრჩა...სულ ტიროდა ის ცხონებული—შვილი უპატრონოდ მჩჩებოდა,
მანუჩარი—კი, ასე იყო.

ხახული—ახლა, იმის ძველებმა ეს რომ გაიგოს,
მანუჩარი—ეჰ, ახლა ჩემო ხახულ, ისეთი ამბებია იმის ძველებს კი არა, ფეხზე დავდივართ, მარა ზოგი რამე ჩვენს ძველებსაც ვერ გაუგია.
ხახული—ესიც მართალია.
მანუჩარი—აწი, საქმეს შეუდგეთ.
ხახული—როგორ?
მანუჩარი—ქორწილი დავნიშნოთ.
ხახული—მერე?
მანუჩარი—ჩემი სიტყვა რაც არი არის, კი არ გადაუხვევ.
ხახული—მერე.
მანუჩარი—დროზე უნდა გაკეთდეს.
ხახული—მერე, გვირისტინე ჯიბილოს უნდა გაჰყვეს?
მანუჩარი—რასაკვირველია.
ხახული—ჯიბილო რას აკეთებს?
მანუჩარი—არაფერს, უსაქმოდ დატანტანტანებს, მარა მაგისთანა ცოლი კი გაუძღვება.
ხახული—ვითომ, ეს საქმე მოხერხდება?
მანუჩარი—რატომ არა?
ხახული—გვირისტინე ცოლად გაჰყვება?
მანუჩარი—მაშ, არ გაყვება? სულელი ხომ არ არის!

ნახ. მიხ. ლებეშვიცისა.

აზიზი ქურღები

უიღბლო ქურღები ღამით მაღაზიაში შევიდნენ, სადაც „მკერავის“ ფაბრიკის საქონელი იყიდებოდა. კარგახანს ეძებდნენ მოსაპარ კოსტუმებს.
(იხ. მე-9 გვ.)

კლაპიტონის გამოგონება

— კლაპიტონ გულზე ხელი დაიდევით და მართალი მითხარი: რამდენ საათს მუშაობს სასახურში.
 — რამდენს? ჰო, რამდენს? — მართალი რომ ვსთქვა სულ საათნახევარს.
 — საათნახევარს?
 — ჰო, რადგან დილით რომ მივიღივარ 20 წუთი პალტოს გახდასა და ხელებია დასრესას უნდება, 20 წუთი მაგიდის მილაგებას. 20 წუთიც განჯინის გამოღებას და ქალღმერთის მაგიდაზე დალაგებას, ნახევარი საათი პაპროსის გამოღებას, ნახევარი საათი ჭამის მოთავებას, ერთი საათი ანგლოტების მოყოლას, შემდეგ ნახევარი საათი ქალღმერთის განჯინაში კვლავ შელაგებას და პალტოს ჩაცმას. ერთი საათი „საქმეებზე“ წასვლას და მობრუნებას, ხოლო საათნახევარი ქალღმერთზე ხელისმოწერას და სხვა საქმეების შესრულებას.
 — ამოიგად მართლაც საათნახევარიანი სამსახური გამოდის კლაპიტონ.
 — როდის იყო მე ტყუილებს, რომ ვამბობდი.
 — ბარაქალა კლაპიტონ! ჭკვიანი კაცი ხარ, თორემ ასეთს „სახელოვან“ გამოგონებამდე როგორ მიხვიდოდი!
 — ჰო და, აი ახლა ხომ გამოვიგონე! — არხეინად მიუგო კლაპიტონმა და ფართოდ დაამთქნარა.
 — მოიცა კლაპიტონ, შენც გავიგებენ და მაშინ ნახე!
 — როგორ, ვითომ შენ ავრე ფიქრობ?
 — ვფიქრობ კი არა, ასედაც ხდება და.
 — ტყუი! ნუთუ ეს გამოგონებაც უქმად ჩამივლის! — დაიძაბა კლაპიტონმა და თვალები გაუფართოვდა.
 ფინთინი

ხახული—სულელს მეც ვეძახდი, მარა ხომ დაინახე.

მანუჩარი—მერე, შენ ხომ მამა ხარ, — მე ჩემს ვაჟს ბზრიალასავით, ვატრიალებ.

ხახული—არა, ჩემი ქალიშვილი მძიმე გადასატრიალებელია.

მანუჩარი—ეს რას ლაპარაკობს! შენ ხომ გულით გწაღია.

ხახული—მე?

მანუჩარი—დიახ შენ.

ხახული—რა ვქნა, გაუთეილს გატეხილი სჯობსო...

მანუჩარი—ჰო და, გატეხილად მითხარი.

ხახული—მიზეზია.

მანუჩარი—რა მიზეზია?

ხახული—ეს გვირისტინეა და ის კი ჯიბილოა.

მანუჩარი—ეს ასეა, აბა ორივე გვირისტინე ხომ არ იქნება.

ხახული—ჰო და მეც იმას ვამბობ, რომ ორივე ერთი არაა.

მანუჩარი—როგორ?

ხახული—ქალმა ცას ხელი მიუწია, ხომ ნახე.

მანუჩარი—მაშ, შენი დასაწუნებელი ვყოფილვარ?!

ხახული—როგორ გეკადრება, მანუჩარ ბატონო, მე ეს არც დამესიზმრებოდა...მარა როდესაც ქვეყანა შეიცვალა, მაშინ ჩვენც შევიცვალეთ.

მანუჩარი—ეს რა მკადრა ამ უსინდისომ!

ხახული—კი... მერგება შენგან ეს სიტყვა... მე თითონ გული ისე მეწვის...აი, ჩემს წინ, დღეს, კუბოში რომ იწვე ასე არ დავიდულრებოდი, მარა...

მანუჩარი—ცოცხლად არ დამმარხა ამ სადაგელმა?!

ხახული—ეს მათრახიც მეკუთვინის. სხვებს უძრახავდი ცოდვით გაუტიფრებას, მარა საქმემ როცა მოიტანა ვხედავ მე მთლად წაწყებელი ვყოფილვარ.

მანუჩარი—კიდევ კარგია, თუ გრძნობ!

ხახული—ისე მწყინს, საკუთარ ხორცზე ვიკბენ.

მანუჩარი—შენ პირდაპირ მცინი.

ხახული—როგორ გეკადრება!

მანუჩარი—თაკიდანაც თეთრ კბილს მიჩვენებდი, მაგრამ ახლა გამოჩნდა შავი გული.

ხახული—მე ვარ ასეთი?

მანუჩარი—ფლიდი ხარ, ენა გალიქნული!

ხახული—რამდენი წელი გავატარე შენსას, მანუჩარ?

მანუჩარი—ოცდახუთ წელიწადს ბატონო.

ხახული—ასე უნდა დამიკარგო არივი?

მანუჩარი—ორგულის ანავი ვის უნახავს.

ხახული—კი ილანძღავ, მარა, გეფიცები, დღესაც შენი ერთგული ვაურჩევნებ!

მანუჩარი—ნამდვილად ამბობ?

ხახული—მე ტყუილი არ ვიცი.

მანუჩარი—აბა, წადი ახლა და უსიტყვოდ მომგვარე შენი ქალიშვილი.

ხახული—არ მოხერხდება.

მანუჩარი—რატომ?

ხახული—ცხოვრებას თავისი ანგარიში აქვს, ფერი თითონ ფერს ეძებს, ჩემი ქალი ორდენოსანია. შენი კი სტახანოველიც არ არის.

მანუჩარი—აი, შენ ყოველთვის ასე მიხვევდი თვალს.

ხახული—შენთვის თავი არ დამიდვია?

მანუჩარი—ვის აბრმავებს, შენ თუ ჩემთვის თავს დებდი, მე ხომ ახლაც მე ვარ?

ხახული—იჰ, შენ მართალი ხარ, რომ ვაკვირდები, თურმე მანუჩარს კი არა, დროს ვე-მსახურებოდი.

პოლიკარკე კაკაბაძე

„ნიანგის“ ლექსიკონი

„ქაფური“—ძველი პრეპარატი. იყენებენ ოფიციალტები მომხმარებელთა გასაფცქენელად—საკუთარი ჯიბის გასასქელებლად.

მეტეოროლოგიური სადგური—გუშინდელი ამინდის შესტად მაჩვენებელი.

ბიუროკრატი—სამსახურის კაცია, რომელიც მაღლა ახედვას ერიდება და ერთგვად ზევიდან ქვევით იყურება.

ნიშადური—პრეპარატი, რომელსაც უმოქმედოთ მოსამსახურე მოძრაობაში მოჰყავს.

გაზეთების დამტარებელი—კაცი, რომელიც მორცხვობის გამო ერთ ოჯახში ყოველდღე ვერ მიდის...

ნახ. მიხ. დგებუციასა.

ლურსულის ლექსიკონი

შუახნევის (ხულოს რაიონი) სასოფლო კოოპერატივის გამყიდველს **ლურსუნ დაფითაძეს**, სამაზინაციო კომბინატის დავალებით, შეუდგენია ახალი ლექსიკონი, რომლის მიხედვით ზოგიერთ სიტყვებისა და „ნიშნებს“ ეძლევა სრულიად ახალი შინაარსი. მაგალითად:

„შენ რო იცი“—ნიშნავს კალოშებს.

„მე და შენ რო ვიცით“—მანუფაქტურა 30 მეტრამდე.

„მიდი“.—იმოქმედე ისე, როგორც გესიამოვნება.

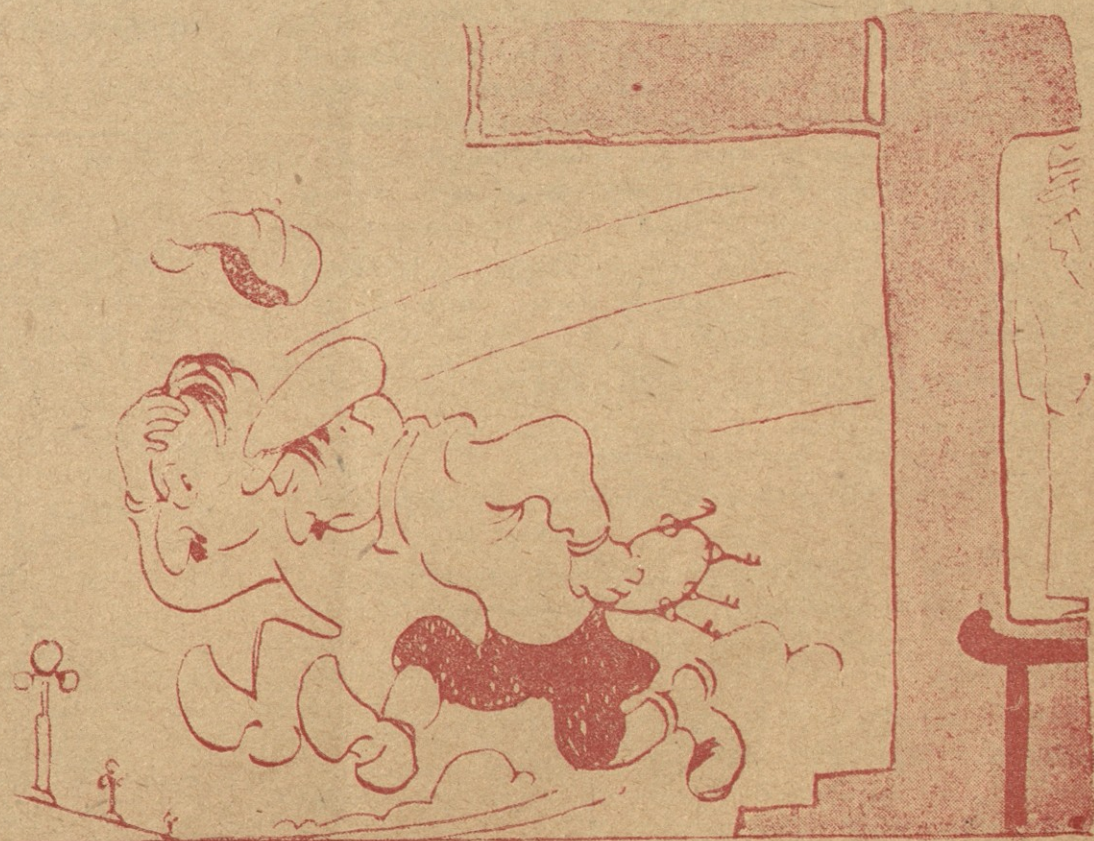
„დამტყანე“—დამალევიანე ერთი ჭიქა არაყი.

„ფაში“ (შემოკლებით)—ფულის აქაფვის შნო იქონიე.

„იესო“ (შემოკლებით)—ისადილე ერთხელ სვი ოთხჯერ.

„ერთი თვალის დახუჭვა“—პატეფონის ფირფიტა.

ლექსიკონი სუფთად არის გაფორმებული და ღირს 3 ლიტრა ღვინო. მთელი ტირაჟი გათვალისწინებულია ძმა-ბიჭებისათვის.

აზიზი ქურდები

— კერვის ხარისხი სწავებს ყველაფერს—სთქვეს მათ და უკან გამო-ბრუნდნენ.

ტელეფონთან

საქართველოს
წიგნების კავშირი

— რა გნებავთ?—მეკითხება ქალის ხმა.
 — შემაერთეთ სლაფურ ბაზარს.
 — მზადაა.
 სამი წუთის შემდეგ მესმის ზარის რეკა...ტელეფონის მილი ყურ-
 თან მიმაქვს და მესმის გაურკვეველი ხასიათის ბგერა: თითქოს ქარი
 ქრის...თითქო კაკალი ჩხრილავს...ვიღაცა რაღაცას ლულულუღებს...
 — არის თავისუფალი კაბინეტები?—ვეკითხები მე.
 — არავინ არაა შინ—მიპასუხებს ბავშვის მთრთოლვარე ხმა. —
 დედა და მამა სერაფიმა პეტროვნასთან გაემგზავრენ, ხოლო ლუიზა
 ფრანცოვნას გრიპი სჭირს...
 — თქვენ საიდან? სლაფურ ბაზრიდან ხართ?
 — მე სერიოჟა ვარ.. ჩემი მამა ექიმია...ეს ღებულობს დილაობ-
 ბით...
 — სულიკო, მე ექიმი კი არა, სლაფური ბაზარი მინდა.
 — რომელი ბაზარი? (სიცილი) ეხლა მე ვიცი თქვენ ვინცა ხართ...
 თქვენ პავლე ანდრეიჩი ხართ...ჩვენ კატოსაგან წერილი მივიღეთ.
 (სიცილი) იგი ოფიცერს ირთავს ცოლად...თქვენ კი როდის-ღა მი-
 ყიდით მე ფერად ფანქრებს.
 მე ვშორდები ტელეფონს და ათი წუთის შემდეგ კიდევ ვრეკავ.
 — სლაფურ ბაზართან შემაერთეთ.— ვთხოვ მე.
 — როგორც იქნა.— მიპასუხებს ხრინწიანი ბასი—ფუქსიც თქვენ-
 თანაა?
 — რომელი ფუქსი, რა ფუქსი. მე ვთხოვთ სლაფურ ბაზართან
 შემაერთოთ.
 — თქვენ სლაფურ ბაზარში ხართ? კარგი, მოვალ. დღესვე დავა-
 სრულოთ ჩვენი საქმე...მე ახლავე მანდა ვარ...გეთაყვა, ჩემთვის ერ-
 თი თართის ბუღლამა შეუკვეთე...მე ჯერ კიდევ არ მისადილნია.
 „ფუი. ეშმაკმა იცის რა ხდება.— ვფიქრობ მე ტელეფონისაგან
 განშორების შემდეგ— შეიძლება ტელეფონის მოხმარა არ შემიძლია
 და ვურეგ. მოიცა, როგორ უნდა...ჯერ ეს რაღაც უნდა დაატრიალო,
 შემდეგ ეს რაღაც უნდა ჩამოიღო და ყურთან მიიტანო...კარგი,
 მერე. შემდეგ ეგ რაღაცა იმ რაღაცას უნდა დაადო და ეს რაღაცა
 სამჯერ უნდა დაატრიალო...მგონი ასეა“
 მე კიდევ ვრეკავ. პასუხი არაა. ვრეკავ გაშმაგებით და იმ რაღაც
 კაუჭის მოტების რისკსა ვწევ. ყურმილში ხმაურია, რომელიც ქა-
 ლალზე თავგების ფხაკუნს წააგავს...
 — ვისთან ვლაპარაკობ?— ვუყვირი მე.— მიპასუხეთ რაღა! ხმამა-
 ლლა!
 — ტიმოფეი ვაქსინის შვილების ფართლეული...
 — უმორჩილესად გმადლობთ...არ მესაჭიროება მე თქვენი ფარ-
 თლეულობა.
 — თქვენ სიჩოვი ხართ? მიტკალი თქვენ უკვე გამოგიგზავნეთ.
 მე ვკიდებ ყურმილს და კვლავ ვიწყებ თვითგამოცდას: ხომ არ
 მეშლება მე? ვკითხულობ „წესებს“, ვწევ თამბაქოს და კვლავ ვრე-
 კავ. პასუხი არაა...
 — ალბათ სლაფურ ბაზარში ტელეფონი გაფუქდა — ვფიქრობ
 მე. ვცდილობ მოველაპარაკო „ერმიტაჟს“.
 ერთხელ კიდევ ვკითხულობ წესებს, თუ როგორ ვილაპარაკო
 ცენტრალურ სადგურთან და ვრეკავ...
 — შემაერთეთ „ერმიტაჟთან“.
 გადის ხუთი წუთი, ათი...მოთმინება თანდათან წვრილდება, მაგ-
 რამ, აი, ვაშა!— ზარის ხმა მოისმის.
 — ვისთან ვლაპარაკობ?— ვეკითხები მე.
 — ცენტრალური სადგურია...
 — ფუ, შემაერთეთ „ერმიტაჟს“, ღვთის გულისათვის.
 — ფერრენთან?
 — ერმიტაჟთან!
 — მზადაა.

„ოჰ, მგონია დასრულდა ჩემი წამება“... ვფიქრობ. ჩემი ოფლიც
 კი გადამსკდა.
 ზარი. ყურმილს ხელს ვავლებ და ჩავძახი:
 — ცალკე კაბინეტები გაქვთ?
 — დედა და მამა სერაფიმა პეტროვნასთან წავიდნენ, ლუიზა
 ფრანცოვნას გრიპი აქვს.. შინ არავინ არაა...
 — სერიოჟა, ეს თქვენა ხართ? (სიცილი)
 — მე ვარ...თქვენ ვინა ხართ, პავლე ანდრეიჩი? თქვენ გუშინ
 ჩვენსა რატომ არ იყავით. (სიცილი) მამა ჩინურ ჩრდილებს გვიჩვენ-
 ნებდა...დედას შლიაპა დაიხურა და ავდოთია ნიკოლაევნა წარმოა-
 დგინა...
 სერიოჟას ხმა უეცრივ წყდება და სიჩუმე დგება. მე ვკიდებ ყურ-
 მილს და ვრეკავ სამი წუთი, ვიდრე თითები ამტკიცდება.
 — შემაერთეთ ერმიტაჟს.— ვუყვირი მე—რესტორანს, ტრუბნაიაზე
 რომ არის. თქვენ გესმით, თუ არა.
 — ჩინებულად მესმის, მაგრამ აქ „ერმიტაჟი“ კი არა სლაფური
 ბაზარია.
 — თქვენ სლაფური ბაზარი ხართ?
 — სწორედ ეგრეა... სლაფური ბაზარი.
 — უბ, ვერაფერი ვერ გამიგია. თქვენ გაქვთ თავისუფალი კაბი-
 ნეტები.
 — ეხლავე გავიგებთ.
 გადის ერთი წუთი, მეორე...ყურმილს ხმეირების მსუბუქმა თრთო-
 ლვამ დაურბინა...მე გულდასმით ვუსმენ და ვერაფერს ვერ ვგებუ-
 ლობ.
 — მიპასუხეთ რაღა: არის კაბინეტები?
 — რაო, თქვენ რა გნებავთ?—მეკითხება ქალის ხმა.
 — თქვენ სლაფური ბაზრიდან ხართ.
 ცენტრალური სადგურიდან...

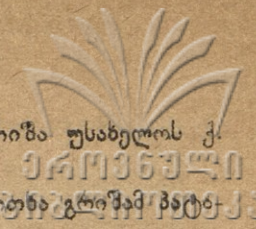
თარგმანი მ. ბაგუაძისა

გამოსულიაგის საუბრეებზე

ნახ. დონისა.

— უცნაურია, ამანათით პამიდორის თესვას აგზავნი, წერილში
 კი სწერ მწიფე პამიდორს გიგზავნიო...
 — ხომ ხედავ ხასწრაფო გზავნილებსა, სანამ ჩვენი ფოსტა
 პატრონს ჩააბარებდეს, ეს თესლი გადგივდება, პამიდორს მოისხამს
 და დამწიფდება კიდევ.

თი წელია, რაც ჭიჭიკო და ნინო ერთად სცხოვრობდნენ და თვითველი მათგანი თავდადებით ზრუნავს ოჯახის განმტკიცებისათვის.

დღეს ისინი ერთად ცხოვრების ათი წლისათვის იხდიან და თანაც ნინოს დაბადების დღეა.

ოჯახში სამზადისია. — დათვრები ძია სიმონ, დათვრები, — ეუბნება სიმონს ჭიჭიკო... — თუ ამის მეტი იმედი არ გაქვს ჩემი მაშ რად მითხარი ამალამ თამადა შენ უნდა იყოვო, — პასუხობს სიმონი და სავეს ბოთლიც იცლება.

პატარა გოგი და ხუნუც, თითქოს საქმეს აკეთებენ, დედას დასდევენ უკან ბატკნებივით.

— აბა, მე ხორცზე მივალ, მალე დავბრუნდები, თქვენ კი აქაურობას მიხედეთ, — ამბობს ჭიჭიკო და კალათებით ხელში სტოვებს ოთახს.

— თქვენი წერილია, — მოაძახა ჭიჭიკოს ფოსტალიონმა. — მე შეჩქარება, ცოლს დაუტოვე. — უბასუხა ჭიჭიკომ და გზა განაგრძო.

ფოსტალიონმა ნინოს ჩააბარა ბარათი.

— რა გატირებს ქალო? — ჰკითხა ჭიჭიკომ ცოლს სახლში დაბრუნებისას.

— რა მატირებს? შე უსინდისო, შე უნამუსო, ათი წელია აგრე მატყვილებ არა? ათი წელია მიმალავდი მაგრამ ბოლოს ხომ მაინც გავიგე.

— რა მოხდა ქალო? — დაიბნა ჭიჭიკო...

— ახლოს არ მომიკარო შე საზიზღარო, კმარა, დღესვე უნდა გავშორდეთ ერთმანეთს, წამოიძახა ნინომ და ტირილი განაგრძო.

— ქალო, ხომ არ შეიშალე, აღარ იტყვი რა მოხდა?

— არა, ეხლა კი არა ათი წელია, რაც ხდება, მე ჭურში ვზივარ და შენ კი უნამუსო, ნილაბი გაქვს თურმე ჩამოფარებული. არა, სხვა ცოლშვილი თუ გყავდა, რას მალავდი ჰა? უი შე გათახსირებულიო...

— რის ცოლშვილი, რა ცოლშვილი, ხომ არ გავიყდი გამაგები რაშია საქმე?

— აი, წაიკითხე მაგ დასაბრმავებელ თვალებით, — და ნინომ ჭიჭიკოს ბარათი თავში ესროლა.

ჭიჭიკომ ბარათი გაშალა:

— სინდისისაგან გარეცხილო, უნამუსო და უღირხო „მამაჩემო“ ჭიჭიკო. როგორც იქნა სამისამართო ბიუროს საშუალებით მოვაგენი, ხუთი წელია ამაოდ დაგეძებდი მე და დედაჩემი, ვერსად აღმოვაჩინეთ, ეხლა ველარსად დაგვემალე, არა რას ფიქრობ, მე ათი წლის ბიჭს, და დედაჩემს რჩენა არ გვინდა? რომ მიგვატოვე და სხვაგან დაცოლშვილი, ალბათ მათაც ის დღე მოეღიო. რა დღეშია ჩვენა ვართ შენგან, თუ გინამუსებია და გამოგვიგზავნი რაც გაქვს გადასახდელი ერთად ხომ კარგი, თუ არა და საქმე პროკურორს გადავცემთ, გწერს შენგან მიტოვებული და დავიწყებული „შენი“ ვახტანგი. ჩვენი მისამართი: თბილისი, უსახელო შესახვევი № 14.

— ვფიცავ შენს თავს, რომ მე არავითარი შვილი არა მყავს, — იფიცებდა ჭიჭიკო.

აბაა, ხმა, კრინტი არ გამაგონო, შე გათახსირებულო ოთახიდან გიფთრე...

— ფინთო მამა... აყენენ ნინოს ბავშვებიც.

ჭიჭიკომ კარი გააღო, სასწრაფოდ გაირბინა ის ქუჩა, სადაც თითონ ცხოვრობდა და თვალცრემლიანმა შეაღო მეგობრის კარი.

— გრიშა, მიშველე, ვილუპები... — და ჭიჭიკომ განუბარტა მეგობარს საქმის მდგომარეობა.

— კი მარა, რით შემძლია გემსახურო?

— გრიშა! შენ უნდა მიშველო, წამომყევი იმ წერილოს დამწერის ბინაზე, თორემ ქეიფიც იშლება და ცოლიც მაგდებს სახლიდან. ის ბავში ე. ი. წერილის დამწერი იტყვის რომ მე არ ვარ მისი მამა.

— კი მაგრამ რომ სთქვას ესაა მამაჩემიო, რას შერები მიშინ? ან იგი რომ ნამდვილი შვილი გამოდგეს შენი მაშინ! არა შენი ჭირიმე ხლაფორთში ნუ გამხვევ... — ხუმრობით ამბობდა გრიშა და მეგობარს მიყვებოდა.

ნახევარი საათის შემდეგ ჭიჭიკო, ნინო და გრიშა უსახელოს ქ. № 14 ეზოში იყვნენ.

— ნიკორაშვილი თუ ცხოვრობს აქ ვინმე? — ჰკითხა გრიშამ პატარა რა ბიჭს.

— დიად, ცხოვრობს, — იყო პასუხი.

— შვილი ჰყავთ?

— ჰყავთ...

— ვახტანგი არა?

— დიად...

— სად არის ეხლა ის ვახტანგი?

— თქვენს წინაშე გახლავთ...

ჭიჭიკოს ფერი ეცვალა..

— ვახტანგი, თქვენ მამა გყავთ? — განაგრძობდა გრიშა.

— სამწუხაროდ „მამათ“ ითვლება, მაგრამ ერთად არ ვცხოვრობთ...

— თქვენ მამას წერილი გაუგზავნეთ?

— დიად, ამ სამი დღის წინათ.

— ალიმენტის შესახებ არა?

— დიად.

— მამათქვენს იცნობთ?

— დაახლოვებით, კარგად არ მახსოვს...

— ეს არის მამათქვენი? — და გრიშამ, ვახტანგს ჭიჭიკო წარუდგინა წინ.

— მოიცა, მოიცა, მეონი ეს უნდა იყოს... მამავ... — და ვახტანგი ჭიჭიკოს კისერზე შემოეხვია.

ნინო იქვე ჩაიკეცა...

— შე მამაძაღლო მე ვარ მამაშენი? რატომ სტყუი ჰა? — გაფითრდა ჭიჭიკო...

გრიშას ენა დაებნა მოულოდნელობისაგან.

— იცით, მე მინდა მამა, მენატრება იგი, კარგად არ მახსოვს, მოიცათ, დედას დაფუძახო... — ლულულულებდა ვახტანგი და სახლში შევეარდა.

— დედა, დედა, მამა მოვიდა, გამოდი... — ყვიროდა ვახტანგი და ჭიჭიკოს არ შორდებოდა.

— ქალბატონო, ეს თქვენი ყოფილი ქმარი გახლავთ? — ჰკითხა გრიშამ ვახტანგის დედას...

— არა, როგორ გეკადრებათ, ჩემი ქმარი ასეთი კარგი არ ყოფილა, ვახტანგი შვილო, ნუ თუ სურათით მაინც არ გახსოვს მამა? — სთქვა ვახტანგის დედა და სიცილი წასკდა.

და მანსპინძლები, რომელთა სახლში უკვე გახურებული ქეიფი იყო მოგვიანებით დაბრუნდნენ სახლში.

— სად ხართ, რაშია საქმე? — მოაძახეს სტუმრებმა მანსპინძლებს.

— ყველაფერს გიაშობთ ამ წუთში, — სთქვა ნინომ და პალტო გაიხადა.

ნინოს მეგობარი ქალი სონა ფეხზე ადგა, ვახტანგი აათვალღერა ჩაათვალღერა და ჰკითხა:

— უკაცრავად, თქვენ ჩემთან იყავით არა? ამ სამი დღის უკან...

— დიად, სამისამართო ბიუროში, მახსოვს — მიუგო ვახტანგის დედა.

— და თუ ამ ოჯახს იცნობდით ჩვენთან რაღას ეძებდით? — ჰკითხა სონამ.

— წერილი სად დავაგდე? — შეაწყვეტინა ნინომ თავის მეგობარს...

— აი დედა, აქ არის, — სთქვა პატარა ნუნუმ და დედას ბარათი გაუწოდა.

— კოლუმბის ქ № 48, ჭიჭიკო გიორგის-ძე ნიკოლოზაშვილს, — ამოიკითხა ნინომ კორვენტზე და სირცხვილისაგან თავი ძირს დახარა.

— ჰო! ეგ მისამართი მე მივეცით ამათ. — სთქვა სონამ და იგრძნო თავისი შეცდომა.

— შე ქალო, ათი წელია მიცნობ, ხუთი წელია ერთად ვმსახურობთ სამისამართო ბიუროში და ჩემი გვარი აღარ იცი? მე ნიკოლოზაშვილი კი არა ნიკორაშვილი ვარ, — სთქვა ნინომ და იქვე ჩამოჯდა.

ეკავა, სიმღერა, სიცილი და დროსტარება დილამდე არ შეწყვეტილა.

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

— საუკეთესო ხარისხის გამოდგა ჩვენი ახალი ტანკები, ძველებზე ორჯერ სწრაფად გარბიან...
 — და მაინც ვერაფერს გახდით?
 — რას იზამ, ჩვენი ცოცხალი ძადა უფრო სწრაფი გამოდგა: ტანკებს უსწრებენ და ჩინელების მხარეზე გადავიან...

— რაიონიდან ინსტრუქტორი მოდის, ალბათ ჩვენი სიგნალის გამო

— უფრო ჩემი სიგნალის გამო: მე მას შევატყობინე, რომ ჩვენთან გახურებული ნადირობაა კურდღლებზე.

* *

— მე არ მიყვარს ყბედობა და ყოველგვარ საკითხზე პასუხის გაცემა..

— სად მუშაობთ თქვენ?

— ცნობათა ბიუროში.

* *

— ბებია, ძალიან ადიდებენ შენი სათვალეები?

— საკმაოდ, შვილო.

— მაშინ უმჯობესი იქნება ნამცხვრის მოცემის დროს მოიხსნა ხოლმე.

უსხოეთის იუმორი

სამგვარი ბოროტმოქმედება

რომელიღაც გერმანელმა ჰებბელს ღორი უწოდა. ამ გერმანელს დასწამეს სამგვარი ბოროტმოქმედება:

1. წესრიგის დარღვევა.
2. ხელისუფლების სათავეში მდგომი პიროვნების შეურაცყოფა.
3. სახელმწიფო საიდუმლოების გამხელა.

(„ნევ სტატესან ანდ ნაციონ“, ლონდონი)

კათილი კაცი

რძით საესე ბოთლებით დატვირთული ავტომანქანა დაეჯახა მეორე მანქანას. აუარებელი ბოთლი დაიმსხვრა:

— საწყალი ბიჭი! შენ უნდა აუნაზღაურო პატრონს ეს ზარალი?

პკითხა მერძვეს ერთმა სიმპატიურმა კაცმა, რომელიც შეგროვილ ხალხში იდგა.

— დიახ, ბატონო. — უპასუხა დარდით გულმოკლულმა მერძვემ.

— ეს საშინელებაა, — უთხრა მამაკაცმა, — აი, გქონდეს ეს ხუთ-შაურიანი ახლავე შენთვის ქუდით ჩამოვითხოვ გროშებს. იქნებ შეგიგროვოთ რაიმე.

ძას შემდეგ, რაც ფული შეგროვდა, მოფერმა-მერძვემ უთხრა გვერდით მდგომ კაცს, რომელიც თვალყურს ადევნებდა ამ ამბებს:

— სწორედ ეს კაცი ჩემი პატრონია მან კარგად იცის, რომ კაპიკი არ გამაჩინა, რომ მისთვის ზარალი ამენაზღაურებინა.

(„დეილი კლარიონი“, კანადა).

საზრიანი პირი

ბერლინში, თუ ვინმე ფაშისტური რეჟიმის მომხრე ყურს არ უგდებს, ასეთ ამბავს ჰყვებიან:

ერთი გერმანელი, დანიაში ყოფნის დროს იმდენს ლაპარაკობდა ჰიტლერის ტრიუმფზე და მშვენიერ ცხოვრებაზე, რომელსაც ჰიტლერის გერმანია ეწევა, რომ დიდი გავლენა მოახდინა შემთხვევით მის მსმენელ სამი ცხოველის გონებაზე: ძაღლისა, ძროხისა და ვირისაზე. ცხოველებმა იმსჯელეს და გადასწყვიტეს: გამგზავრებულ იყვნენ გერმანიაში და გაგონილი თვალთ ენახათ.

გერმანიის საზღვრების თანდათანობით მოახლოვებისას ცხოველებს გერმანიიდან გამოქცეულები ხვდებოდათ, რომლებიც მათ „მესამე იმპერიის“ ცხოვრების ნამდვილ პირობებს აცნობდნენ.

ცხოველები შექანილი გარემოების განსაჯელად შედგნენ.

— მე არ მივდივარ, — სთქვა ძაღლმა, — იქ ისინი მიკბნენ.

— აღარც მე წავალ, — სთქვა ძროხამ, — წველით იქ სულს ამომაძრობენ.

— მე კი წავალ. — წამოიყოყინა ვირმა. — სანაძღვოს ვეძებ, რომ წელიწადიც არ გავა და ნაციონალურ-სოციალისტური პარტიის თავმჯდომარედ დამნიშნავენ.

(„დეილი კლარიონი“ კანადა)

თარგ. თ. ყიფიანისა

(„კროკოდილიდან“)

— მხოლოდ ნახევარი საათი ჩემო გუგულო, მხოლოდ ოცდაათი წუთი... რა არის ეს დრო იმ დროსთან შედარებით რომელიც...

— არაფერი გამოვა: პაემანზე რომ ნახევარ საათს იგვიანებ სამსახურში რაღას იზამ! შენისთანა კაცი კმრად არ გამომადგება...

(ძ. ცხაკაია)

კინო-თეატრ „ოქტომბერში“
 საარაკო საქმე ხდება.
 აქ ერთ სკამზე, როგორც წესი—
 სამი კაცი ერთად ჯდება.
 კაპედინერს ვერსად ნახავ,
 ხობობივით იმალება,
 თუ შემთხვევით დაიჭირე—
 მოხსენებას შეუდგება:
 „რა ვქნათ, სკამზე სამი, არა
 ზოგჯერ ოთხიც შეიძლება,

განა მარტო ჩვენთან არის?!
 სხვა კინოშიც ასე ხდება.
 მაგისტრის თქვენი ნუ წუხდებით
 იქონიეთ მოთმინება,
 ერთ-ორ საათს აქ იდექით
 და სურათიც გათავდება“.
 გთხოვთ ნიანგო, დაგვეხმაროთ:
 გააცალოთ გამგეს „ღმერთი“
 რომ ბილეთი მან გაჰყიდოს
 თითო სკამზე მხოლოდ ერთი.

პ. ლონტი

ნახ. ლონისა.

ქ უ რ ა შ ი

— მოქალაქევ, აბრძანდით და მილიციაში წამოხრძანდით...
 — ვა, ამოფ რაღა, მილიციაში წამოხრძანება რომ შემეძლოს
 სახლში არ წავბრძანდებოდი?!

აქ რადიო-გადაცემებს
 შედეგა რედაქტორობს,
 მასალებსაც თითონ თხზავს და
 მიკროფონთან თვით დიქტორობს.

ის ფაქტების შემოწმებას
 არასოდეს არ კისრულობს,
 აქ გაზეთში რომ გაწერეს
 ილანძღება და დიდგულობს

ამას წინათ გადაცემა
 ენუქამ არ დაიზარა,
 იმოდენა სიცრუე სთქვა
 მიკროფონი გაიბზარა.

გთხოვთ ნიანგო, გვიპასუხოთ
 ენუქას რა მოუხდება
 მიკროფონი რომ „გაფუქდა“
 ამისათვის ვის მოხვდება?

ესო, მესო

(ხალხურ კილოზე)

ესო, მესო,
 „კაცი ჩიოდესო.
 ლაზათიანი ცხოვრება
 მეცა მქონოდესო.

ქეიფი და დროს ტარება
 არ მაკლდებოდესო:

ზაფხულობით კურორტებზე
 ყოფნა მინდოდესო.

ხუთი-ექვსი საყვარელი
 მუდამ მყოლოდესო.
 შარშან ვნახე კისლავოდსკი,
 ქობულეთი წელსო.

არ ვეტოვებდი ოპერებსა,
 არცა კინოებსო,
 პირის გემოს შევეჩვიე
 კახურ ღვინოებსო.

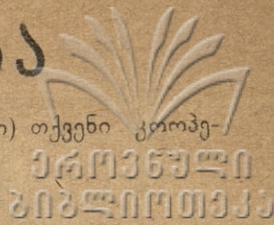
სადაც კი ცხრა გამოჩნდება,
 მეათე ვარ მეცო.
 დამავიწყდა, ფეხებზე რომ
 ქალამანი მეცო.

და ასეთები ვანაცვალე
 შალ-აბრეშუმებსო.
 წერილებს არ ვიკადრებდი,
 ვწერდი ღებეშებსო.

მილიცია წამომადგა
 ერთ უბედურ დღესო,
 სიტყვა რაც კი მათქმევინეს,
 ხელი ჩამკიდესო.

პროკურორთან მიმიყვანეს,
 საქმე დამკითხესო,
 განაჩენი წამიკითხეს,
 ციხეში ჩამსვესო.

გუშინ ლუდის გამყიდველი
 ამ დღეში ვარ დღესო.

კი შეყვარებული იყავი
დაყვარებული!

შეიძინე იქვე მსაქმიანობა
კარგად იყავი, რომელიმე ვაჭარ-
საყვანი შიშველი იქვე იყავი,
რომელიმე შიშველი იქვე იყავი,
რომელიმე შიშველი იქვე იყავი.

მსაქმიანობა კარგად იქვე იყავი
2-11 იანვარს 1935 წელს იქვე იყავი.

აღნიშნული განცხადება ეკუთვნის თბილისის სამედიცინო ინსტიტუტს. ამბობენ, რომ განცხადებაში მოყვანილ „პრაქტიკულ ვარჯიშობას“ მხოლოდ ინსტიტუტის კანცელარიის თანამშრომლები დასწრებიან.

ნათესავ!

ჩვენი შიშველი ვინაა „მსაქმიანობა“
კარგად იყავი, რომელიმე ვაჭარ-
საყვანი შიშველი იქვე იყავი,
რომელიმე შიშველი იქვე იყავი,
რომელიმე შიშველი იქვე იყავი.

ნათესავს ხალხი.

ნათესავს ხალხი, რომელიმე ვაჭარ-
საყვანი შიშველი იქვე იყავი,
რომელიმე შიშველი იქვე იყავი.

აშხ. 3. შინაგარეობის

„ნათესავს“ რედაქციამ მიიღო თქვენი წერილი, რომელსაც აქვე ვათავსებთ. რაც შეეხება თქვენს მასალებს, განვიხილავთ. ისე კი თქვენი წერილის ქართულს, რომ ვკითხულობთ არ გვჯერა, რომ ეს სკოლის დირექტორმა დასწერა.

გობის (სოფ. ნებოძირი, ხარაგოულის რაიონი) თქვენი კომპი-
რატივის გამგეზე ვლ. ლაცაბიძეზე იწერებით:

„ფართალი გამოუგზავნა
მოღითვის კომპერატივმა,
ხელშეუხებლად, უკლებლად
მიიღო ჩვენმა „აქტივმა“

შე კაი კაცო, რომის გულსათვის საქმის შინაარს რატომ ამა-
ხინჯებ?! „აქტივის“ მაგიერ რომ პირდაპირ „ლაცაბიძის ნაცნობ-
მეგობრებმა“ დაგეწერა, არ აჯობებდა?

კატო-ჯანს (ტოლოში, ასპინძის რაიონი) იწერებით: „ჩვენი სა-
ავადმყოფოს იატაკი ისეა მინგრეულ მონგრეული, რომ საავადმყო-
ფოში შესული კაცი, ხელი ან ფეხი თუ არა მოიტეხა, ისე უკან
ვერ გამობრუნდება. ამ საქმის გამო ქირურგი მოვიწვიეთ, მაგრამ
იატაკში ჩავარდა, თითონვე ხელი მოიტეხა და გაიქცა...“...თან სა-
ყვედურს გამოსთქვამთ, რომ საავადმყოფოს იატაკის შეკეთებაზე არა-
ვინ ფიქრობსო. ახირებული საყვედურია: თუ იატაკის შესაკეთე-
ბლად საავადმყოფოში ვინმე შევიდა აუცილებლად ხელი ან ფეხი
უნდა მოიტეხოს. გარედან იატაკის შეკეთება, ჩვენის აზრით, შეუძ-
ლებელია, ისევე რაიჯანგანყოფილებას მიმართეთ, იქნებ იქ მაინც
აღმოჩნდნენ „ჯამბაზები“, რომლებიც თქვენი საავადმყოფოს იატაკის
შეკეთებას იკისრებენ.

მარტოთუბნელს: (შორაპანის მოზრდილთა სკოლა) მოგვყავს შე-
მოკლებით თქვენი „ლექსი“:

„ნიანგო უნდა გაიმბო
შე ჩვენი სკოლის ამბავი,
როცა მივდივართ სკოლაში,
კლასში სავსეა ნაგავი“.

მერე ნიანგი ხომ დასუფთავების კომისარი არ არის? ამ საქმეზე
ორმეტრიანი ლექსი რომ არ დაგეწერა, არ ჯობდა ამავე ზომის
ცოცხი გეყიდა და განათლების განყოფილებისათვის გეთხოვებინა
თქვენი სკოლიდან „უსუფთაობის“ გასაგველად?

მოგზაურს (ამბროლაური) გვწერთ:

„სახადილოდ შევიარე
ინვალიდთა სახლშია,
ფინთი სული ცხვირში მეცა,
ამივარდა თავშია.
მომივიდა ქამის ზოში,
მოვითხოვე ერთი ზორში...“

დიდება „აღლახს“ თავში ავარდნილმა ფინთმა სუნმა თუ ქამის
ხოშზე მოგიყვანა, იშვიათი გემოვნება გქონით!

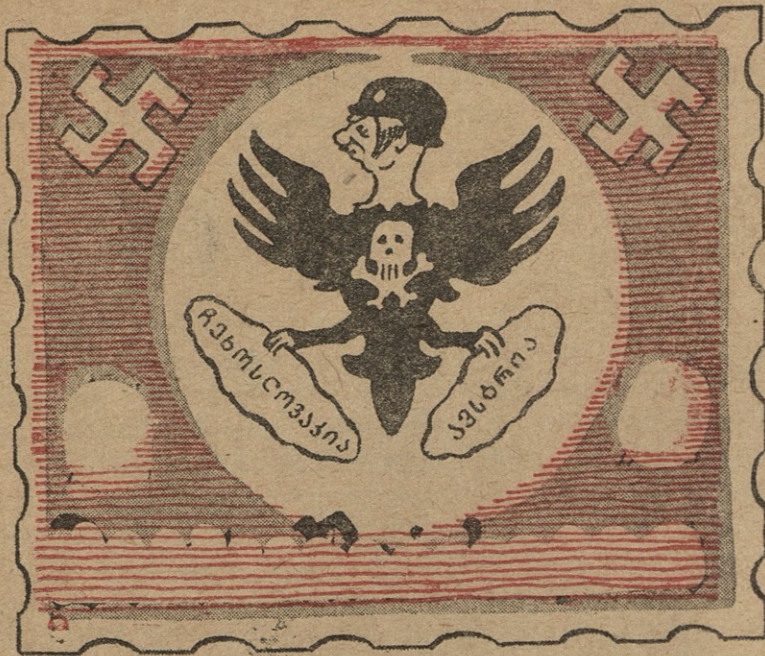
დაქკარგე

ცოლი, კურორტ ფაღლბუჯოში. 33 წლისა. ბა-
რბნული ნიშნები:

შეკრებილი, ჩალისფერი თმა, კომადით შე-
ღებილი ტუჩები; მწვაა პაპიროსს; აცვია „პიშა-
მა“, ეზარება შრომა. ეზარება აბრეთმა ბავშვები;
დიდებისათვის (40 წლამდე) „თავდადებულია“;
ცეკვავს ფოქსტროტს და ტანოსს; კოჭლობს რუ-
სულ ენაში; ცუდათ ლაპარაკობს ქართულს; ქარ-
ბად ერკვევა მოღებში. დღე მოყვანილია, აცვია
„სტრელკიანი“ ჩულჩები; ახლავს „შპიცის“ ჯივის
ძალი.

მნახველს ვთხოვ დამიბრუნოს მხოლოდ ძალი.
მისამართი: თბილისი, ვერნახევის შესახვევი
№ 3 1/2, იკითხეთ ჯღაბუ.

ქვემოთა
706-101033

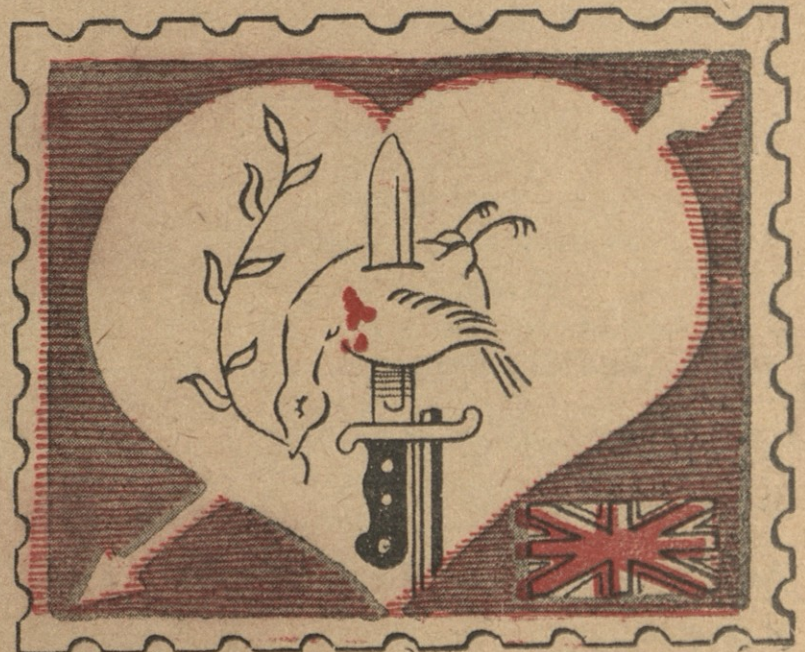
გერმანულ ფაშისტების მარკა

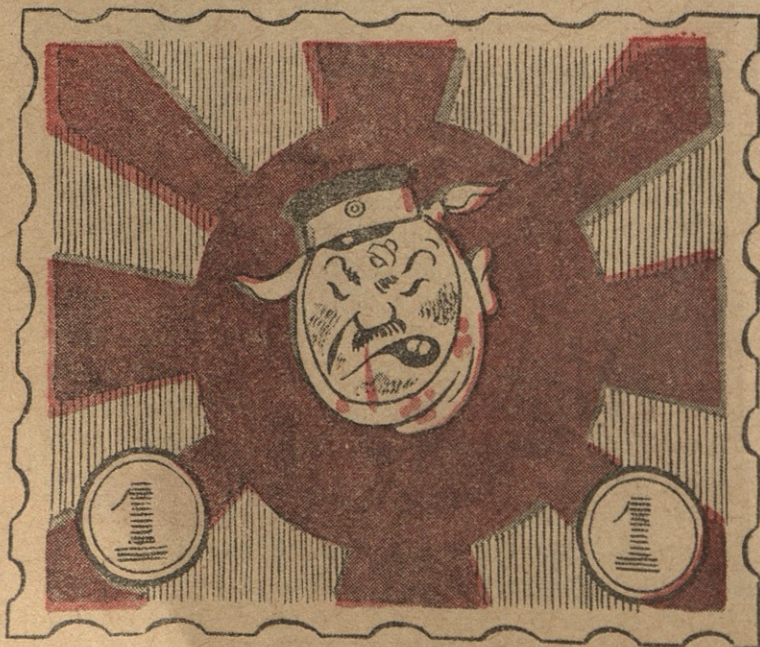
ბერგოსის „სახელმწიფოს“ დროებითი მარკა

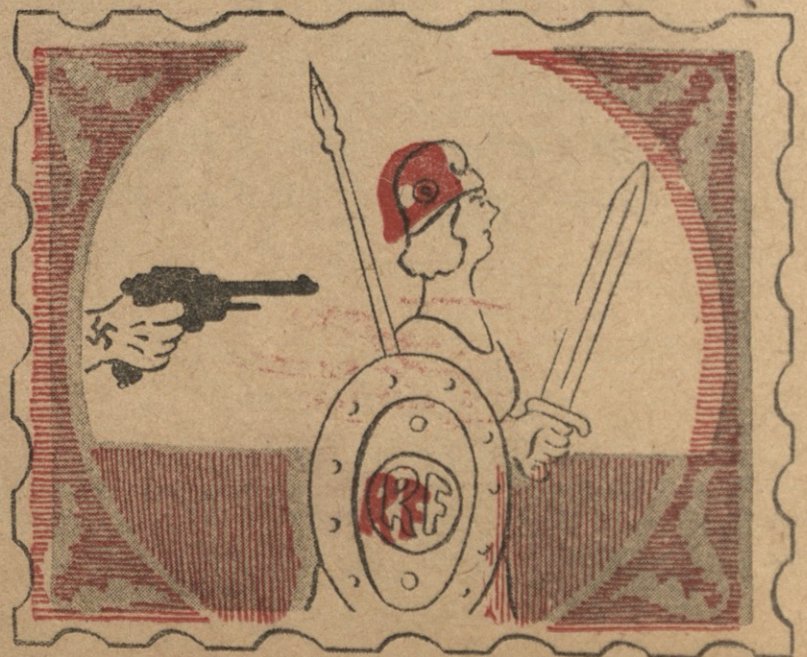
იტალიის მარკა-ჩეჭმა. ეწოდება: „კორსიკა, ცხვირი შორს იკა“

ბრიტანეთის მარკა

იაპონიის მარკა: „სამურაუს-ცხვირ-პირ მტერაუს“

ორანჟოლი მარკა